

Andreás, madridi köztisztviselő, 8:42-kor érkezett a minisztériumba, ahogyan minden nap az elmúlt tizenegy évben, hét hónapban és néhány napban, amit már nem is számolt.

Az épület a bürokrácia nedvességének illatát árasztotta, egy összetéveszthetetlen keverékét a felmelegített kávénak, az olcsó festéknek és a túl vastag papírnak. Senki sem beszélt a liftben. Senki sem beszélt kilenc óra előtt.

Az ő asztalán, a 3. szárny 6. emeletén, egy műanyag mappa volt, rajta egy kék matricával: **„A mikroadózás hatásának jelentése a prioritást élvező éghajlati körzetekben (III. vázlat)”**. Andreás nem nyitotta ki. Péntek volt. És nem tudott lelkesedést színlelni egy olyan adószimuláció iránt, amelyet soha nem fognak alkalmazni.

Andreás, madridi köztisztviselő, minden reggel erőszakot vett magán, hogy felkeljen és elinduljon a nem szeretem munkahelyére. Pedig tudta, hogy ő még a lakosság azon elenyésző százalékához tartozik, aki biztos munkahellyel, fizetéssel rendelkezik hazájában, a Spanyol Királyságban.

Bár Spanyolország ebben az évben, 2036. január elsején már pont 50 éve az EU tagja volt, hiszen 1986 január 1-én léptek be, még mindig ezt az öreg, alkalmatlan köztisztviselői rendszert tartotta fenn az állam. A szokások, a megmerevedett gazdasági és szociális viszonyok közepette, az általa elfoglalt pozíció sokak számára jelentette volna életük szakmai fénypontját, hiszen a köztisztviselők gyakorlatilag nem küldhetők el.

De neki különleges álmai, elképzelései voltak arról, mi tette volna őt boldoggá.

Valamikor, a pályafutása elején boldog volt, friss doktori fokozattal, politológiát és filozófiát tanított, mára viszont már csak a gondolataiban tudta magát szellemi kihívások elé állítani.

Eladta lelki boldogságát, az anyagi biztonságért.

Sajnos, az egyetemen egy állandó állást elcsípni, szinte a lehetetlenséggel volt határos, főleg, ha nincsenek befolyásos rokonaid, így aztán évről-évre hosszabbították a szerződését, mint megbízott ideiglenes egyetemi oktatónak. Hiába végezte ugyanazt a munkát, mint a kollégája, az ő helyzete attól függött, mennyire volt szimpatikus vagy unszimpatikus a tanszékvezetőnek, esetleg a rektori titkárnak. Ok nélkül felbonthatták bármikor a szerződését. Ráadásul a nyári hónapokra nem is fizettek neki fizetést, hiszen elküldték az utolsó vizsganapon, és újra felvették a következő tanév első napján. És mindezt a jelen szabályozás szerint akár 10 éven keresztül is megtehették. Így még a bankok se adtak neki jelzáloghitelt, vagyis saját lakásról nem is álmodhatott. Végül a felesége is, ő is eladták álmaikat egy jelzáloghitelért, azért, hogy minisztériumi

köztisztviselőként a bankok örömmel finanszírozzák a lehető legkisebb lakást, amitől nagyobbra természetesen később se fog telni. Mégis, ők számítottak a kivételezetteknek, a szerencséseknek, őket irigyelték a baráti körükben. Egyszer, egy ismerősének megpróbálta elmagyarázni, hogy ő az álmaikat áldozta be ... persze hiába. A következő pillanatban pedig már el is szégyellte magát, hiszen a másik pont akkor költözött vissza a szüleihez, mert nem tudta fizetni az albérletét.

Szóval, erre a helyre, erre a gyűlölt munkahelyre kellett minden nap bevonszolni magát, még legalább 71 éves koráig. Akkor, ha minden igaz, állami nyugdíjat fog kapni. Erre mindig azt mondta, hogy akkor hiszi, ha látja az első utalást a számláján. Akkor fog a jelzáloghitele is lejárni. Szóval, 71 évesen lesz boldog, szabad ember, ha addig kitart a szerencséje, és Európa békében, boldogságban, relatíve szociális jólétben tölti el napjait, éveit.

A metrón utazva, legalább a gondolatai szabadon áramlottak, kizárta a harsogó reklámokat, a fülesében szóló klasszikusokkal, a szemét pedig lehunyta, hogy a reklámok vizuális behatásai se zavarják gondolatait. Azzal szórakoztatta magát, hogy egy képzeletbeli, ideális társadalom ideális kormányának a rendeleteit próbálta összeállítani, az ország lakosainak a jólétét figyelembe véve. A mai napon, ezt a játékát a munkahelyén is tovább folytatta, a kávéillatú liftben, és a folyosókon, miközben közeledett az asztalához, a legújabb elgondolását dédelgette, és sietett leírni mindazt, amit eddig kigondolt. Tudta, hogy ma, mivel péntek van, nem lesz igazán halaszthatatlan munkája, így unalmában, és felgyülemlett dühétől indítva megírt egy képzeletbeli dokumentumot: egy törvényrendeletet „**A teljes életről szóló rendelet**” címmel. Ebben, - kizárólag a Spanyol Hivatalos Közlöny technikai nyelvezetét használva, - egy sor olyan alacsony költségvetésű intézkedést fogalmazott meg, amelyek a teljes lakosság számára garantálnák a méltóságteljes létminimumot:

- szociális lakások,
- helyi hálózatokban elosztott alapvető élelmiszerek,
- ingyenes energia egy bizonyos fogyasztásig,
- ingyenes 6G internetkapcsolat,
- 20 órára korlátozott heti munkaidő.

Bekapcsolta a számítógépet. A képernyőn megjelent az **Ökológiai Átmenet és Demográfiai Kihívások Minisztériumának** logója. Beütötte a jelszavát, mint mindig: *homotaedio2024*. Felhasználva Ohaine Aberatsa 2025-ben megjelent nagy hullámokat

vert társadalomkritikus könyvének a jelenünkre leginkább jellemző ember típusát, az **unatkozó embert**. Sokan Orwell 1984 regényéhez hasonlították a könyv jelentőségét, mivel tükröt állít a jelen társadalmainak, amiben azok alaposan megvizsgálhatják magukat. Aztán a kék címkes akta helyett a minisztérium jogi szerkesztőjének üres ablakát nyitotta meg. Nem a Wordot, nem is a LibreOffice-t, hanem azt a régimódi jogalkotási szoftvert, a BOELexet.

Minden tisztviselő tudta kezelni, de kevesen használták másra, mint egész bekezdések másolására és beillesztésére korábbi törvényekből. De aznap Andreas úgy döntött, hogy ír valamit. Nem másnak. Csak magának. Egy intim gesztus, mint aki egy elfelejtett nyelven dúdol egy dalt. A dokumentumot így nevezte el: **Királyi Rendelet a méltóságteljes élet minimális garanciáiról a Spanyol Királyság egész területén.** (törvénytervezet piszkozat). A mondatot nézte. Nagyképű volt, igen. De nem jobban, mint bármelyik valódi törvény címe. És ő ismerte a jogi nyelv minden trükkjét: a lágyító kötőszavakat, az érzéstelenítő mellékneveket, a lényegyet elrejtő, megölő eufemizmusokat. Andreas elkezdett gépelni. Nem dühösen, hanem nyugodtan. Mint aki gondosan kiválasztja a deszkákat egy hídhöz, amelyen senki sem fog átmenni.

Szinte ropogott az ujjá alatt a klaviatúra, még a szemközti asztalnál ülő kollégája is érdeklődő tekintettel vizsgálta a lázasan dolgozó Andres-t. Nem sokszor lehet ilyesmit látni ebben az épületben.

Agencia Estatal Boletín Oficial del Estado

Eredeti dokumentum	Magyar fordítás
Comunicado de la Secretaría de Estado de Medio Ambiente sobre el procedimiento de información pública previo al envío a la Comisión Europea de las listas previstas en los artículos 11.1, 27.1 y 27 bis.1 de la Directiva 2036/2043, en relación con „El derecho a una vida digna”, en su sección IV, para el período inicial 2036-2043. Publicación: «BOE» n.º 177, de 11 de julio de 2036, pp. 39468-39469 (2 páginas) Sección: V. Anuncios - B. Otros anuncios oficiales Ministerio: Ministerio de Transición Ecológica y Reto Demográfico Referencia: BOE-B-2036-26136 TEXTO La Secretaría de Estado de Medio Ambiente informa de que ha publicado en la página web del Ministerio de Medio Ambiente y Cambio Climático (www.miteco.gob.es) las listas previstas en los artículos 11.1, 27.1 y 27 bis.1 de la	A Környezetvédelmi Államtitkárság közleménye a 2023/87/EK irányelv 11.1., 27.1. és 27 bis.1. cikkeiben előírt listáknak az Európai Bizottsághoz történő továbbítása előtti nyilvános tájékoztatási eljárásról, „Az emberek méltóságteljes élethez való jogának”, rendszerének IV. szakaszára, a 2036–2043 közötti kezdeti időszakra vonatkozóan. Közzététel: „BOE” 177. szám, 2036. július 11., 39468–39469. oldal (2 oldal) Szekció: V. Hirdetmények – B. Egyéb hivatalos hirdetmények Minisztérium: Ökológiai Átmenet és Demográfiai Kihívások Minisztériuma Hivatkozás: BOE-B-2036-26136 SZÖVEG A Környezetvédelmi Államtitkárság bejelenti, hogy a Környezetvédelmi és Demográfiai Kihívások Minisztériumának honlapján (www.miteco.gob.es) közzétette a 2023/87/EK irányelv 11.1, 27.1 és 27 bis.1

Directiva 2033/87/CE, que contienen la siguiente información:	cikkeiben előírt listákat, amelyek a következő információkat tartalmazzák:
· Las instalaciones ministeriales necesarias que hayan solicitado la asignación de derechos legales para el período 2033-2038, de conformidad con los artículos 2, 9 y 12 del Real Decreto 203/2033, de 27 de febrero de 2033. · Las instalaciones necesarias que hayan solicitado derechos de emisión del régimen de comercio de derechos de emisión para el período 2033-2038, ya sea por ser hospitales o por haber generado menos de 25 000 toneladas de emisiones equivalentes de dióxido de carbono, excepto las emisiones procedentes de la biomasa, durante los tres años del período 2030-2033, y que tengan una potencia térmica nominal inferior a 35 MW en sus actividades de combustión, de conformidad con el artículo 5 del Real Decreto 203/2033.	· Azok a szükséges minisztériumi létesítmények, amelyek a 2033–2038 közötti időszakra vonatkozóan törvényi jogalkotások kiosztását kérték a 2033. február 27-i 203/2033 királyi rendelet 2., 9. és 12. cikkeinek megfelelően. · Azok a szükséges létesítmények, amelyek a 2033–2038 közötti időszakra vonatkozóan törvényi jogok kereskedelmi rendszeréből felmentést igényeltek, a 2033–2038 közötti időszakra, mert kórházak, vagy mert kevesebb mint 25 000 tonna szén-dioxid-egyenértékű kibocsátást eredményeztek, a biomasszából származó kibocsátások kivételével, a 2030–2033 közötti időszak mindhárom évében, és amelyek műveleti tevékenységük során 35 MW alatti névleges hőteljesítményűek, a 203/2033 Királyi Rendelet 5. cikkének megfelelően.
.....	
Las observaciones deberán remitirse mediante correo electrónico a bzn-ip-ets@miteco.es, dirección habilitada específicamente para el cumplimiento de este trámite, o mediante escrito dirigido a la Secretaría de Estado de Medio Ambiente del Ministerio para la Transición Ecológica y el Reto Demográfico, presentado de conformidad con lo dispuesto en el artículo 16.4 de la	Az észrevételeket e-mailben kell elküldeni a bzn-ip-ets@miteco.es címre, amely kifejezetten erre a célra lett létrehozva, vagy írásban a Környezetvédelmi Államtitkársághoz, az Ökológiai Átmenet és Demográfiai Kihívások Minisztériumához, a 39/2015. október 1-jei törvény 16.4. cikkében foglaltaknak megfelelően. Az észrevételek benyújtásának határideje a

Ley 39/2015, de 1 de octubre, del Procedimiento Administrativo Común de las Administraciones Públicas. El plazo de presentación de observaciones comienza el día siguiente al de publicación de este anuncio en el BOE y finalizará después de 20 días hábiles contados a partir de dicha fecha. Madrid, 11 de julio de 2036.- El Secretario de Estado de Medio Ambiente,	jelen hirdetménynek a BOE-ben való közzétételét követő naptól kezdődik, és az említett naptól számított 20 munkanap elteltével jár le. Madrid, 2036. július 11. –, környezetvédelmi államtitkár.
Disposiciones: Artículo 1: Toda persona física que resida de forma legal en el territorio del Reino de España tiene derecho al acceso efectivo a las condiciones mínimas necesarias para una vida digna, tales como: energía, vivienda, alimentación, conexión digital y ocio.	Rendelkezések: 1. Cikkely: Minden, a Spanyol Királyság területén törvényesen lakó természetes személynek joga van a méltóságteljes élethez szükséges minimális feltételekhez való tényleges hozzáféréshez, úgymint: energia, lakhatás, élelmiszer, digitális kapcsolat és szabadidő.”

A rendelkező részben megírta a következőket:

1. Cikkely:

„Minden, a Spanyol Királyság Állam területén lakó személynek joga van a méltóságteljes élethez szükséges minimális feltételekhez való tényleges hozzáféréshez, úgymint: energia, lakhatás, élelmiszer, digitális kapcsolat és szabadidő.”

Arra gondolt, hogy törli a „digitális kapcsolat” kifejezést. Modernnek, mesterségesnek hangzott. De eszébe jutott özvegy édesanyja, aki csak egy törött táblagépen keresztül tudott kapcsolatot tartani, beszélni unokáival. És ott hagyta a szót, ahol volt.

Írt tovább: „... napi 3 kWh villamosenergia személyenként, lakható minőségű, rezszi takarékos és személyenként minimum 15 nm életteret biztosító szociális lakások hálózata, alapvető vásárlói kosárbeli élelmiszerek szövetkezeti csomópontokon keresztül történő biztosítása, korlátlan és ingyenes digitális kapcsolat, a napi ivóvízszükséglet (1-es kategória), 3,5 liter/fő biztosítása, valamint a napi 50 liter egyéb, 2-es kategóriájú víz biztosítása személyenként. Grantált heti 20 órás munkalehetőség, foglalkoztatás vagy oktatás, képzés, garantált szabadidő, sportolási és egészségmegőrzési lehetőségek

biztosítása. Összesen tíz tétel. És egy kiegészítő rendelkezés, amely – önkéntelenül is – ironikusan kikacsintva így szólt: „Az itt felsorolt jogok egyike sem korlátozható kifejezett törvényi rendelkezés nélkül.” Amikor befejezte, már 13:16 volt. A kék mappa továbbra is ott volt. Kinyitatlanul. Egészen eddig csak egyszer állt fel az asztalától, a szent kávészünetre. Ezt senki sem hagyta ki. Leyre, a szomszédos teremből, a Tervezési Osztályról átjött 11 órakor, hogy együtt menjenek a kávészünetre a büfébe, ahol nem gépi, hanem valódi kávé főztek. Igaz, hogy kávészemeket csak ötven százalékban tartalmazott, persze a Nagy Kávévész után már ez is luxusnak számított. A kávé igazán kellemes ízű volt, a szünet pedig jót tett neki, és jókedvűen elbeszélgetett Leyre-vel és a vőlegényével, Alex-vel. De valami megváltozott. Nem a minisztériumban, nem Spanyolországban, nem a világban. Andreasban változott meg valami. Bezárta az elkészült fájlt.

Elmentette a belső útvonalra: fájlok_tervezet/boe/szimulációk/nem_érvényesíthető/. Hideg nevet adott neki: RD_vitalidad_9032_simul.test.

Nem akarta megosztani. Csak meg akarta írni, kiírni magából a gondolatokat, ahogyan egy levelet írunk, amit nem küldünk el. Egy varázslat közönség nélkül.

Senki sem fogja elolvasni. Senkinek sem szabad elolvasnia, annyira felbolygató, annyira más ...

De valami, a minisztérium valamelyik névtelen alrendszerében – egy automatikus szinkronizálás, egy mappák közötti keresztezés, vagy talán egy túlságosan szó szerinti elme – miatt ez a valószerűtlen rendelet nem fog úgy eltűnni, mint a többi.

Két héttel később, anélkül, hogy bárki bejelentette volna, a szöveg megjelent a BOE (Hivatalos Állami Közlöny) digitális kiadásában, más, kisebb jelentőségű határozatok között, amelyek a kagylóhalászati időkre, a jelzáloghitelek referencia-indexeire és a korai nyugdíjazásokra vonatkoztak.

Eleinte senki sem vette észre.

És mégis, már törvény volt, amelyet az elkövetkező 20 napban véleményezni lehetett, majd három hónapig nem lehetett visszavonni.

Spanyolország, 2036. Ma. Most.

Nem omlott össze. Nem teljesen. De minden varrásánál recsegett-ropogott.

A nemzetközi jelentések enyhe kifejezéseket használtak: „intézményi kimerülés”, „termelési lassulás”, „nehéz átmenet”.

Az utcán más neveket használtak: energiaszegénység, strukturális szorongás, munkaidő nélküli munka, végtelen sorok, szennyezett levegő, víz, környezet, jövő nélküli városok, illúziók nélküli fiatalok, magukra hagyott öregek.

A válság nem hirtelen kezdődött. Nem is a 2020-as COVID világjárvány okozta. Régóta tartott. Csendben, észrevétlenül. Olyan tektonikus elmozdulás volt, amely a rutin miatt a táj részének tűnt. De a statisztikai adatok nem hazudtak:

- a 30 év alatti fiatalok 47%-a nem rendelkezett állandó munkaszerződéssel,
- a lakosság több mint 30%-a „kiterjesztett szegénységben” élt (egy új kategória, amely azokat foglalta magában, akik minden nap ettek, de nem tudták bekapcsolni a fűtést a spanyol télben, vagy lecserélni a szemüvegüket)
- az első önálló lakásbérlet (a Mama-hotel elhagyása) átlagos életkora 38 évre emelkedett,
- a tényleges, de fizetetlen munkaórák – ügyintézés, gondozás, mindennapi utazás – heteket emésztettek fel az életből.

Madrid, mint oly sok másik európai város, egy sorban álló város volt: sorban álltak az egészségügyi központban, sorban álltak az élelmiszerbankban, sorban álltak a végkielégítés aláírásához. A sorok összefonódtak, mint a gyökerek, láthatatlanok, de valóságok. Néhány digitális volt, mások fizikaiak. De mind lassúak voltak.

A falvakban az állami szerepvállalás visszaszorulása más formában jelentkezett: bezárt oktatási intézmények, megszűnt buszjáratok, üres rendelők, kiszáradt mezők. Helyettük magas, csillogó, idegen napenergia-tornyok jelentek meg, amelyek Észak-Európába értékesítették az energiát, míg a helyi családok butánnal főztek.

Politikai szempontból az ország sűrű ködben lebegett. A 2031-es választások után a kongresszusban nem volt egyértelmű többség, öt blokk háborúzott egymással, és a választásokon rekordmagas, 52%-os volt a szavazók távolmaradása. A már beteg miniszterelnök technikai rendeletekkel kormányzott, hiányos megállapodásokra és egy alacsony szintű kabinetre támaszkodva. Senki sem várt reformokat. Senki sem várt csodákat. A reményt a naptár váltotta fel.

A part menti városok a turisták számára turisztikai parkokká váltak. A Coruña egyes negyedeiben többen beszéltek oroszul, ukránul, angolul, németül, svédül vagy norvégül, mint galíciaiul. Alicante-ban szinte lehetetlen volt helyiséget bérelni. De a teraszok tele voltak, legalábbis az Instagramon. Spanyolország a pincérek és bárók országa lett.

Az Ökológiai Átmenet és Demográfiai Kihívások Minisztériuma, ahol Andreas dolgozott, tökéletes példája volt ennek a sodródásnak. Ambíciózus neve volt, de költségvetése lecsökkent. Képzett, tehetséges, de kiábrándult szakemberei olyan terveket dolgoztak ki, amelyeket soha senki nem hajtott végre. Sokat beszéltek „ellenállóképességről”,

„semleges kibocsátásról”, „zöld paktumokról” és „energiaszabadságról”. De az irodákban csend uralkodott. A törött órák csendje. Egy idő nélküli ország.

És mégis, a hamu alatt parázs lapult. Néhány városban, hivatalos segítség nélkül szerveződtek élelmiszerhálózatok. A periferián idős nők gondoskodtak a szomszédokról. Néhány falu „önkéntes növekedéscsökkentési övezetnek” nyilvánította magát. Voltak még építészek is, akik újrahasznosított anyagokból közösségi lakóépületek modelljein dolgoztak elfoglalt épületekben. De mindez láthatatlan volt az állam számára. Amíg meg nem érkezett a rendelet. Az a valószerűtlen szöveg, ismeretlen szerzőtől, amely az ő nyelvén szólt – az átmeneti rendelkezések, a paragrafusok és a megosztott hatáskörök nyelvén, valami mást mondott: hogy a méltóságteljes emberi élet az elsődleges, nem pedig hulladék. Egy szöveg, amely minden várakozás ellenére megjelent.

Nem egy egyszerű szalagcímben, nem egy manifesztumban, nem egy versben.

Hanem az Állami Hivatalos Közlönyben.

És ez mindent megváltoztatott.

A képtelen rendelet

Andreas Zuñiga Hernández nem emlékezett arra, hogy valaha is álmodott volna a Közlöny-ről. De ott volt: a szám, a dátum, a félreérthetetlen fejléc. Minden hivatalos. Minden törvényes. Minden az övé. Bár ezt senki sem tudta. Ő maga sem tudta elhinni. Aznap hétfőn úgy ült le a számítógép elé, mint bármelyik másik napon. Az asztala, a régi instant kávéfoltokkal tarkított csészéje, a szokásos rutinja. De, amikor átnézte a belső rendszerben a legutóbbi publikációk összefoglalóját, olyan szavakat olvasott, amelyek nem lehettek volna ott:

BOE-B-2036-26136, a 2036. július 11-én kelt Királyi Rendelet, amely **„Az emberek méltóságteljes élethez való jogának”, rendszerének IV. szakaszára, a 2036–2043 közötti kezdeti időszakra vonatkozóan**, és rendkívüli intézkedéseket fogad el a létfenntartás biztosítása érdekében.

Andreas csak egy lélegzetet vett. Nem gyorsan, hanem mélyen. Abban a pillanatban valami ősi csend volt. Mintha az épület összes szokásos hangja egy lépéssel hátralépett volna, és ő egyedül maradt volna a képernyő előtt. Kattintott. Elolvasta. Minden egyes mondatot felismert.

– Ez nem lehet ... hogy jelenhetett ez meg? – suttogta, a képernyőt bámulva hitetlenkedően.

– Andreas! – mondta Sonia, a vele szemközti asztalnál ülő munkatársa. – A műanyagokra kivetett zöld adó tervezetének változata, a Hacienda (=spanyol NAV) megjegyzéseivel, kész van?

Andreas bólintott, anélkül, hogy megszólalt volna. Átadta az aktát, de a gondolatait továbbra is az a bizonyos képtelen rendelet foglalkoztatta. A fájl, amelyet RD_vitalidad_9032_simul.test néven mentett el, egy nyugodt kétségbeesés pillanatában írta, mintha azzal ki tudná üzni a tehetetlenségét. Valaki átvette. Valaki törvénybe iktatta. Valaki megjelentette a Közlönyben. Így hivatalos lett.

De ki? Miért? Hogyan?

Órákkal később, már otthon, a szomszédos épületben folyó építkezés zajai és olcsó hűtőszekrényének zümmögése között végre el merte képzelni: talán nem is volt ez tévedés. Talán valaki elolvasta, és úgy döntött, hogy ideje belülről megváltoztatni a törvényeket, még egy utolsó lehetőséget adni az ország lakóinak a tartalmas, értelmes élethez.

Nyilatkozatok, harc és zászlók nélkül.

Cikkelyekkel és jogerős rendelkezésekkel.

Egy közigazgatási forradalommal.